

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1869-09-18)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1869-09-18)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 339. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030150.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Chr. Sørensen.
Viborg, 18. September 1869.*

Min kjære gamle Christen! Jeg blev meget bedrøvet, da Din Nabo kom igaa og fortalte mig, hvad der er skeet hos Dig, at Du dog maatte af med Din kjære Søn, som Du havde havt saa stor Glæde af. Men især blev jeg bedrøvet, da jeg saa kom til at læse Dit Brev, og da jeg siden læste det høit for Tante Rine og de Andre, — ja, jeg kunde neppe læse det, skjøndt jeg vidste, hvad der stod. Jeg kunde læse Din Bedrøvelse i hver Linie. Men jeg kunde ogsaa læse, at Du havde . ikke mistet Din gamle Hjælper. Ja, kjære Christen, hvor er Du dog lykkelig, at Du veed, hvem Du skal gaae til; og Du har jo aldrig kunnet skjønne saa godt derpaa som nu. Der er saa Mange, som ikke veed, hvem de skal sige Tak, naar det gaaer dem vel, og saa har de heller Ingen at gaae til, naar de onde Dage komme. Saaledes har han ikke ladet Dig gaae i denne Verden. Først har han gjort Godt imod Dig og hjulpet Dig til at skjønne derpaa, og lært Dig det saa godt, at Du aldrig kan glemme det. Han har ikke ladet Dig komme i Striden førend Du var vel udrustet dertil og vis paa, at Alt, hvad han gjør, er vel gjort, og at han ikke kan fortryde sine gode Gaver, men gjemmer dem godt til en bedre Tid. Nu skal Du lære det allermeest Fornødne og Allerbedste: hvad han formaaer, naar vi Intet formaae. Thi vi kan sagtens holde fast ved ham, naar han gjør Alt efter vor Villie; men nu skal han holde fast ved Dig. Nu kan Du jo ikke være glad ved det Gode, som han har taget fra Dig; men nu skal Du lære at være glad ved ham, som er meget bedre end alle hans Gaver; det maae Du jo lære endnu bedre end tilforn, s. 340 naar Du mærker, at nu kan Du ikke mere selv holde paa Din Glæde, nu maae han gjøre det. Nu maae det gaae Dig ligesom Paulus, da han bad Herren om at tage Prøven fra ham, men han svarede: „Min Naade er Dig nok, thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed“ (2 Gor. 12, 9). Nu har Du kun hans Naade, men den har Du. Men den kan man ikke rigtig fornemme, førend man er bleven skrøbelig; man kan ikke fornemme, at Han formaaer Alting, førend man har lært, at vi formaae slet ingen Ting. Du lærer nok engang, og maaskee om ikke ret længe, at sige som Paulus: „Derfor er jeg vel tilfreds i Skrøbeligheder, i Nød og Angester; thi naar jeg er skrøbelig, da er jeg mægtig“ (2 Cor. 12, 10). — „Der er Tid til at græde og Tid til at lee, Tid til at sørge, og Tid til at springe omkring af Glæde“, siger Salomon [Prædikeren 3, 4]; ja, kjære Christen! der maae være Forskjel paa Tiderne. Der var en Tid, da Du rigtig kunde glæde Dig over al den Velsignelse, Gud havde givet Dig paa Markerne, som Du saa tidt skrev om i Dine Breve; og det var ingen forfængelig Glæde, thi Du vidste fra hvem det kom. Nu har han vel igjen givet Dig ligesaa Meget, men nu kan Du dog ikke springe af Glæde; ja det kan vel endog være for Dig, som om Du ikke kunde forstaae, hvad alt det skal være godt for, da der ikke mere er Nogen, som skal tage det i Arv. Du selv kunde jo nøies med meget Mindre, naar det kun kommer an paa at komme igjennem denne Verden og saa komme hjem. Før var det, som om Du arbeidede i Dit Eget, fordi Du arbeidede for Dit Barn; nu er det, som om Du kiui skulde være troe i det Fremmede. Nu ere Markerne blevne tomme og øde; saa kommer Vinteren; den vil nok blive trang s. 341 og mørk for Dig, naar Du ikke veed ret, hvorfor Du har travlt, og naar Du kommer ind og skal sætte Dig tilbords, og hans Plads er tom, — og naar Aftenen kommer, og han kan ikke mere læse for Dig. Men saa kommer Foraaret, og saa skal Du nok mærke igjen, at Solen skinner. Det kan ikke være Andet, end at nu Alt maae være fattigt, og det Bedste allermeest. Kunde Du ikke tage Dig nær, hvad der er skeet, men hastig glemme det, saa var Du ikke skrøbelig, men saa kunde heller ikke hans Naade blive mægtig i Dig. Men saa kommer der ogsaa nok en Tid, da Du faaer al Din gamle Glæde igjen, ikke alene naar Du engang skal fare herfra, og alle Guds Børn skal samles, men ogsaa henede, dersom Du skal gaae her endnu en Tid; der kommer nok en Tid, da Du igjen skal see paa Korn og Græs og Kreaturer og Alting med Din gamle Glæde, omendskjøndt Du ikke veed hvem det skal tilhøre: det tilkommer Dig ikke at vide; det tilhører Altsammen Ham, hvem Himmelens Fugle tilhøre, og hvem Dit tilhører, som er meget Mere end de; det tilhører Din Fader, og saa er Du jo Arving til det Altsammen. Saa er Guds Naade bleven Dig nok, og Du er bleven mægtig i Din Skrøbelighed; saa er Din gamle Glæde kommen igjen, og er endda bleven meget større. Og naar saa engang al Jordens Glæde skal visne og falde af, — saa er det Bedste tilbage. — Kjære gamle troe Ven! Jeg har ogsaa prøvet at miste en Søn, — kan Du huske lille Hans! men det var ikke min Eneste; og dengang jeg mistede mit eneste Barn, inden jeg fik min første Søn, var det en lille Pige paa 1 Aar. Men jeg veed dog, hvordan Herren forbarnier sig over dem, som frygte s. 342 ham, og gjør dem glade igjen, naar han har bedrøvet dem. — — —

22*

Du veed nok, at jeg skal hilse Dig rigtig af Hjertet fra dem Allesammen. Hils ogsaa Din kjære Kone fra os Allesammen. Gud trøste og styrke Eder fremdeles til at bære Eders Kors! Naar Du kan faae Lyst, saa skriv igjen et lille Brev! vi længes efter at høre, hvorledes det gaaer. Du er jo en af mine gamle og kjæreste Venner. Det har Du længe været, og altid bedre, og aldrig saa meget som nu.

Din gamle Ven
O. Laub.